

Sygn. akt VIII C 2611/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K.

przeciwko M. P.

o zapłatę 1.125,78 zł

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 2611/16

UZASADNIENIE

W dniu 4 maja 2016 roku powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej M. P. powództwo o zapłatę kwoty 1.125,78 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 1.107,52 zł od dnia 5 maja 2016 roku do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 270 zł.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwaną kwoty z tytułu zawartej w dniu 14 lutego 2013 roku z pierwotnym wierzycielem V. Bank (...) umowy bankowej. Umowa ta została wypowiedziana przez bank w dniu 12 sierpnia 2013 roku z uwagi na niewywiązanie się przez pozwaną z jej warunków. W dniu 26 maja 2015 roku powód zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę cesji, na mocy której przejął prawa do wierzytelności wobec pozwanej z tytułu umowy bankowej. Na dochodzoną pozwem kwotę składają się: 1.033,56 zł z tytułu niespłaconej kwoty kapitału, 73,96 zł z tytułu odsetek umownych oraz 18,26 zł z tytułu opłat i prowizji. Pomimo wezwania do zapłaty, pozwana nie uiściła opisanych kwot. **(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-4)**

W dniu 25 maja 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, który następnie utracił moc w całości na skutek wniesienia sprzeciwu, zaś sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi. **(nakaz zapłaty k. 4v, sprzeciw k. 6v-8, postanowienie k. 2)**

Po przekazaniu sprawy z e.p.u. powód podtrzymał powództwo w całości. **(pozew k. 17-18)**

W uzupełnieniu sprzeciwu pozwana podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Wskazała, iż załączona do akt sprawy umowa nie jest umową, na którą powód powołał się w

treści pozwu. Jednocześnie, wobec braku opatrzenia umowy numerem nie można jednoznacznie stwierdzić, jakiej pożyczki umowa ta dotyczy. **(sprzeciw k. 44-45)**

W odpowiedzi na sprzeciw powód, podtrzymując stanowisko w sprawie podniósł, że przedmiotowe zadłużenie powstało na skutek podpisania przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem w dniu 14 lutego 2013 roku umowy o kredyt odnawialny. Poprzez umowę bank zobowiązał się do udzielenia kredytu odnawialnego, zaś pozwana obowiązana była do terminowej spłaty kredytu miesięcznie w minimalnych kwotach spłaty. Powód wyjaśnił przy tym, że przedmiotowa umowa została sporządzona i podpisana przez strony w dniu 13 lutego 2013 roku, a aktywacja środków na koncie nastąpiła w dniu 14 lutego 2013 roku. **(odpowiedź na sprzeciw k. 49-50)**

Na rozprawie w dniu 5 lipca 2017 roku pełnomocnik powoda oraz pozwana nie stawili się, zostali prawidłowo zawiadomieni o terminie rozprawy. **(protokół rozprawy k. 67)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana M. P. w dniu 13 lutego 2013 roku zawarła z (...) Bank (...) Oddział w Polsce z siedzibą w W. umowę o kredyt odnawialny, na mocy której, bank przyznał pozwanej limit kredytowy do kwoty 1.100 zł. Pozwana zobowiązała się spłacić kredyt oraz uiszczać koszty obejmujące odsetki, opłaty i prowizje, przy czym koszty te były pobierane przez bank poprzez obciążenie rachunku. Pozwana była uprawniona do spłaty zadłużenia w całości w każdym czasie lub w części niemniejszej niż minimalna kwota spłaty, której wysokość i termin płatności były oznaczane w wyciągu. Wysokość minimalnej kwoty spłaty wynosiła 6% zadłużenia, nie mniej jednak niż 30 zł. W przypadku gdy całość zadłużenia była niższa od kwoty 30 zł, pozwana zobowiązana była do jego spłaty w całości. Brak wymaganej spłaty minimalnej w terminie powodował powstanie zadłużenia przeterminowanego. Oprocentowanie od zadłużenia przeterminowanego zostało w umowie określone jako czterokrotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP, która w dniu zawarcia umowy wynosiła 21% w stosunku rocznym. Jednocześnie w związku z powstaniem zadłużenia przeterminowanego bank był uprawniony do podjęcia czynności upominawczych i obciążenia klienta za każdą z tych czynności. W przypadku niedotrzymania przez pozwaną zobowiązań dotyczących warunków udzielenia kredytu określonych w umowie bank był uprawniony do jej wypowiedzenia z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia.

Umowa, o której mowa wyżej, nie została oznaczona żadnym numerem. Pod umową przy podpisach pozwanej oraz przedstawiciela banku widnieje data „13.02.2013 r.”. Z umowy nie wynika, aby za datę podpisania umowy jej strony przyjęły inny dzień, aniżeli dzień złożenia podpisu pod jej treścią. W szczególności data zawarcia umowy nie została powiązana z datą uruchomienia linii kredytowej, która to data i tak nie wynika z postanowień umowy.

Podstawą zawarcia umowy był wniosek pozwanej z dnia 13 lutego 2013 roku. **(umowa k. 26-36, wniosek o zawarcie umowy k. 37)**

W przedłożonym do akt sprawy wyciągu z umowy przeniesienia z dnia 26 maja 2015 roku zawartej pomiędzy V. Bank (...) a (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w K. wskazano, że pierwotny wierzyciel sprzedaje i ceduje wszystkie przeniesione roszczenia na powoda. Roszczenia podlegające przeniesieniu, oznaczone jako stanowiące Portfel 1, zostały oznaczone w umowie przedwstępnej z dnia 7 maja 2015 roku, przy czym z cesji zostały wyłączone roszczenia spłacone w całości. Z kolei warunki przeniesienia roszczeń strony umowy określiły w załączniku nr 1. Do akt sprawy nie została załączona umowa przedwstępna z dnia 7 maja 2015 roku, załącznik nr 1, jak również jakikolwiek wykaz wierzytelności, będących przedmiotem umowy z dnia 26 maja 2015 roku. **(przetłumaczony wyciąg z umowy przeniesienia k. 59-61, okoliczności bezsporne)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez strony.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K. nie wykazał swojej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie. Powód w żaden sposób nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanej M. P. wynikająca z zawartej przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem w dniu 14 lutego 2013 roku umowy o limit kredytowy w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie wykazał, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanej od V. Bank (...), powyższego w szczególności nie można wywieść z wyciągu z umowy przeniesienia. Z wyciągu tego wynika wyłącznie, że powód miał nabyć nieokreśloną liczbę wierzytelności oznaczonych w umowie przedwstępnej z dnia 7 maja 2015 roku jako Portfel 1 (z wyłączeniem roszczeń spłaconych w całości). Do wyciągu z umowy cesji powód nie załączył jednak umowy przedwstępnej, ani też wyciągu z tej umowy, który identyfikowałby objęte tą umową wierzytelności, ani też żadnego innego dokumentu, którego treść wskazywałaby, że przedmiotem umowy przeniesienia z dnia 26 maja 2015 roku w ogóle była wierzytelność przysługująca pierwotnemu wierzycielowi wobec pozwanej. Powód nie złożył również załącznika nr 1 do umowy przedwstępnej, który w myśl umowy przeniesienia miał konkretyzować warunki, na jakich miało dojść do przeniesienia wierzytelności. Powód poprzestał wyłącznie na złożeniu zawiadomienia o dokonaniu cesji, które to zawiadomienie stanowi jednak wyłącznie dokument prywatny, którego formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że autor dokumentu złożył oświadczenie nim objęte. Tylko w takim zakresie dokument ten nie budzi wątpliwości Sądu. Materiałna moc dowodowa tego dokumentu, bez poparcia go odpowiednimi dokumentami źródłowymi, jest nikła. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84).

Podkreślić w tym miejscu należy, że powód będąc podmiotem, którego istotną działalnością jest skupowanie wierzytelności pieniężnych na dużą skalę, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien w sposób bezsporny wykazać, że nabył ze skutkiem prawnym określoną, konkretną wierzytelność, wobec wskazanej osoby.

W konsekwencji uznać należy, że powód, od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, w żaden sposób nie wykazał, że nabył wierzytelność względem pozwanej. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanej wynikającą z przedmiotowej umowy o limit kredytowy, i że pozwana powinna zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pozwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148). Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żywnowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwana ma obowiązek zapłaty na jego rzecz, jako cesjonariusza, kwoty dochodzonej pozwem.

Jedynie na marginesie wskazać należy, że strona powodowa nie udowodniła również samego żądania pozwu. Uzasadniając roszczenie powód przedstawił wyłącznie umowę o limit kredytowy z dnia 13 lutego 2013 roku, a więc inną od tej, na którą powoływał się w treści pozwu, jako stanowiącą podstawę odpowiedzialności pozwanej. Nie przekonują przy tym twierdzenia powoda, który wyjaśnił, że wprawdzie umowa została sporządzona przez strony i podpisana w dniu 13 lutego 2013 roku, to jednak do jej zawarcia doszło dzień później, twierdzenia te nie znajdują bowiem żadnego oparcia w złożonej do akt sprawy umowie z dnia 13 lutego 2013 roku, z treści której nie wynika, aby za datę zawarcia umowy strony umowy przyjęły inny dzień, aniżeli dzień jej podpisania. W tym miejscu wyraźnego podkreślenia wymaga, iż pozwana wprost zakwestionowała walor dowodowy umowy przedłożonej przez powoda, akcentując, iż powód załączył inną umowę od tej, na którą powołał się w pozwie. Godzi się także przypomnieć, że umowa załączona przez powoda nie została opatrzona żadnym numerem, tym samym brak jest jakichkolwiek możliwości zweryfikowania, czy umowa ta jest umową, z której powód – zgodnie z twierdzeniami pozwu – wywodzi swoje roszczenie. Niezależnie od powyższego wskazać należy, że zarówno z uzasadnienia pozwu, jak też z przedłożonych przez powoda dokumentów nie wynika sposób wyliczenia dochodzonego zadłużenia, tak w zakresie kapitału, odsetek czy kosztów dochodzenia roszczenia naliczonych przez cedenta. Powód nie wskazał nawet dat i kwot, od których odsetki te wyliczono, tym samym brak jest możliwości jakiegokolwiek weryfikacji prawidłowości wyliczenia. Dowodu na powyższe nie może przy tym stanowić wykaz przedłożony przez powoda wraz z odpowiedzią na sprzeciw, który to wykaz – wobec braku oznaczenia w jego treści, kto jest jego autorem, jak też braku podpisu – nie posiada nawet waloru dokumentu prywatnego. W ocenie Sądu nawet jednak gdyby przedmiotowy wykaz został podpisany przez osobę go sporządzającą i tak nie mógłby on stanowić dowodu na wysokość zadłużenia pozwanej. Wykaz ten zawiera wprawdzie jakieś informacje m.in. o odsetkach, opłatach miesięcznych, opłatach od przekroczenia limitu, czy też dokonanych wpłatach, to jednocześnie z jego treści nie tylko nie wynika, jakiego stosunku zobowiązaniowego dotyczy, ale także, czy w ogóle dotyczy on pozwanej.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już w pozwie. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w całości.

ZARZĄDZENIE

Doręczyć odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia pełnomocnikowi powoda.

Sędzia SR Anna Bielecka-Gąszcz